

El comodí francès

written by Josep Sort | 21 de desembre de 2016

Una de les primeres iniciatives del nou Ministre d'Afers Exteriors espanyol ha estat impulsar una pseudocrisi diplomàtica entre França i el Parlament de Catalunya. Arran de l'aprovació d'una resolució d'aquesta Cambra a favor de la promoció de la identitat nordcatalana, els diplomàtics espanyols han fet tot el possible per magnificar mediàticament el malestar que a França ha generat aquest fet. Així França ha volgut deixar ben clar que no acceptarà cap intromissió en els seus afers interns.

Val a dir que l'origen de tot plegat l'hem de buscar en l'enorme menyspreu que ha representat el canvi de denominació de la regió on els nordcatalans es troben integrats, que s'ha aprovat en els darrers mesos. Concretament, la nova regió, que és el resultat de la fusió de les antigues Llenguadoc-Rosselló i del Migdia-Pirineus, passa a anomenar-se únicament Occitània. D'aquesta manera s'esborra tota referència a la catalanitat en la denominació oficial, i es fa un pas més en el procés d'assimilació, intentant acabar amb la cada cop més clara vinculació dels nordcatalans envers Barcelona i el sud. A més, la nova capital regional passa de Montpeller a Tolosa de Llenguadoc.

Raons al marge, l'episodi ens ha de fer reflexionar en un doble sentit. En primer lloc, demostra la desesperació dels espanyols, que, un cop constatat el seu total fracàs en l'ofensiva diplomàtica contra Catalunya, impulsada per l'anterior Ministre García-Margallo, comencen a recórrer a estratègies més clàssiques com és l'ús del comodí francès o, si voleu, en una expressió més mercadotècnica, el *Primo de Zumosol* del nord.

Que Espanya hi recorri és fins i tot normal. Sempre ha estat França qui els ha arreglat el tema. França, per activa o per

passiva, com per exemple pel seu bloqueig a l'arribada d'armes durant la Guerra del 36-39, ha tingut un protagonisme clau en la història de Catalunya. Noti's, però que sempre hi ha recorregut en moments considerats de crisi, la qual cosa demostra que des de la percepció espanyola, la situació actual és efectivament de crisi. I això malgrat les declaracions públiques que sempre tendeixen a banalitzar el procés independentista.

Hi ha, però, una altra reflexió que cal fer. I és que en la política diplomàtica, i de seguretat, de la Catalunya independent, França hi ha d'ocupar un lloc preeminent. I això per múltiples raons: des de les geogràfiques, les econòmiques, les demogràfiques, àdhuc les culturals, etc. A més, històricament, Barcelona i tot Catalunya sempre havia tingut com a referent cultural París, fins a l'adveniment de la dictadura franquista, la qual es va encaparrar a fer de Madrid la ciutat referencial dels catalans via TVE, primer, el Pont Aeri després, i l'AVE, ara, sense oblidar el paper del futbol i d'aquesta bajanada del Clásico que s'han inventat en els darrers anys.

Pot semblar paradoxal, en aquest sentit que, atesa l'hostilitat històrica dels governs francesos a la reivindicació nacional catalana, suggereixi ara que, precisament França sigui un dels principals referents. **Però és que no hi ha més cera que la que crema i, ens agradi o no la Independència de Catalunya, ha de comptar amb el suport de França.** Em direu que és impossible, això. Però no. En primer lloc, perquè els francesos no són espanyols. I històricament han sabut negociar quan veien que no podien mantenir les seves antigues colònies.

Per contra, als espanyols, sempre se'ls han tret de sobre a base de garrotades, excepte al Sàhara, d'on van sortir per potes abans de rebre de valent. Per això París ha d'arribar a la conclusió que Catalunya va a caixa o faixa cap a la Independència, i que no hi ha ni dubtes ni vacil·lacions pel

que fa a aquest tema. Això d'entrada.

I, en segon lloc, ha de constatar que altres estats estan disposats a reconèixer la Independència de Catalunya. Siguin els que siguin –òbviamment com més poderosos, millor, lògicament. Si té aquesta certesa, també, és evident que no tolerarà que algun d'aquests estats treguin profit del reconeixement d'un nou estat del qual és fronterer i que, en conseqüència, modificarà el seu propi context geopolític. Per això, optarà per intervenir-hi des del primer moment, per controlar el desenvolupament dels fets, i això significarà que, paradoxalment, pot esdevenir el primer estat a reconèixer la Independència de Catalunya. Això, per una banda, deixarà els espanyols amb un pam de nas. I de l'altra obligarà, jo penso que de forma prou satisfactòria, a una entesa bilateral al més estreta possible entre París i Barcelona, fet que, finalment, podria ajudar a llimar alguns dels desencontres històrics. Ben mirat, els interessos comuns són molt importants des de tots els punts de vista. Serà clarament una relació *win-win* , i que em perdonin per l'anglicisme.